

τάξεως τῶν ἀρωδῶν (araceae), ἢ τοῦ Διοσκορ. δρακοντία μικρά (2,196), ἀγριόχορτον δηλητηριώδες με καυλὸν ὀφιοειδῆ, ὅθεν τῆς βολβώδους αὐτοῦ ρίζης ἡ πάλαι χρῆσις ὡς φυλακτηρίου κατὰ τῶν ὄφεων. Πβ. ἀγριοκολοκασά, δρακοντιά. Συνών. βορβός, φιδόχορτο. [**]

ἀγριοκομάνος ὁ, ἀμάρτ. ἀγριουκομάνους Θεσσ. (Πήλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Ὁ μέγας σφήξ. [**]

ἀγριοκόμματο τό, Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κομμάτι.

Ἡ ἐκ τῶν λίθων καὶ τῶν ἀγρίων χόρτων καθαρθεῖσα γῆ, ὅπως ὀργωθῇ καὶ μετατραπῇ εἰς ἀγρόν. Συνήθως ἐν τῷ πληθ.

ἀγριοκόμματος ἐπίθ. Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριοκόμματο.

Ὁ δυσχερὴς πρὸς ἀροτρίασιν, ἐπὶ ἀγροῦ: Χωράφι ἀγριοκόμματο.

ἀγριοκομπῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀγριοκομπῆ Κεφαλλ. ἀγριουκομπῆ Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. κομπῆ.

Τὸ φυτὸν ἀγριοκαπνός, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριοκονίδι τό, ἀμάρτ. ἀρκοκονίδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κονίδι. Διὰ τὸ α' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀρκοκονίδιν πβ. ἄρκος παρὰ τὸ ἄγριος.

Πληθὺς κονίδων: Παροιμ. Ἀπὸ πάνω τέλι τέλι τῶν ἰσχυρῶν ἀρκοκονίδιν (ἐπὶ τῶν ἔξωθεν φαινομένων ἄλλως ἢ ὅ,τι ἀληθῶς εἶναι. Τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ παροιμ. ἀπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες κοσμοῦν τὴν κόμην αὐτῶν διὰ λαμπρῶν ταινιῶν ἀδιαφοροῦσαι περὶ τῆς καθαριότητος ἢ μὴ αὐτῆς. Πβ. ἀρχ. «ἐνδοθὶ τὴν Ἑκάβην, ἔκδοθὶ τὴν Ἑλένην»). Πβ. τὴν μεσν. «ἀτέξω ἐνὶ καλοκτένιστος καὶ μέσα γέμει ἄγριον (κῶδιξ ὠραῖον) κονίδιν». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,22 καὶ ΣΔεινᾶκ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 68 κέξ. Συνών. παροιμ. «ἀπέξω κούκλα καὶ ἀπομέσα πανούκλα».

ἀγριοκόριτσο τό, κοιν. ἀγριοκόριττον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κορίτσι. Διὰ τὸ α' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀγριοκόριττον πβ. ἄγρος παρὰ τὸ ἄγριος.

1) Δυσπρόσιτος, ἀκοινώνητος κόρη κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τί ἀγριοκόριτσο ποῦ εἶναι! Ἀμα ἔρθη κἀνέις ξένος ὅς τὸ σπῖτι, κρύβεται κοιν. 2) Δυσήνιος, δυσπειθὴς κόρη κοιν.: Εἶναι ἓνα ἀγριοκόριτσο ποῦ δὲν ἀκούει οὔτε τὴ μάνα του.

ἀγριοκορομηλῆ ἡ, πολλαχ. ἀγριοκορομηλῆ Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κορομηλῆ.

1) Τὸ φυτὸν προύμνη ἢ ἀκανθώδης (prunus spinosa) τῆς τάξεως τῶν ἀμυγδαλωδῶν (amygdalaceae) με ἄβρωτον σχεδὸν τὸν καρπὸν, πιθανῶς ἢ τῶν ἀρχ. σποδιάς (Θεοφρ. Ἱστορ. φυτ. 3,6,4 καὶ Ἀθην. 2,50b). Πβ. ἀβραμυλῆ. 2) Ἡ ἀγριοβερικοκῆ, ὁ ἰδ. 3) Ἡ

ἀγριοδαμασκηνῆ, προύμνη ἢ ἐμβολιαζομένη (prunus insititia) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae). Συνών. ἀβραμυλῆ, ἀγριοαβραμυλῆ, ἀγριοδαμασκηνῆ, ἀγριοπουρνελῆ, κορομηλῆ. [**]

ἀγριοκορόμηλο τό, πολλαχ. ἀγριουκορόμπλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πληθ. ἀγριουκόρουμπλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κορόμηλο.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοκορομηλῆς 1, ὁ ἰδ.: Μὴν τρώς ἀπ' αὐτὰ τ' ἀγριουκόρουμπλα Αἰτωλ. [**]

ἀγριοκοσσάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀγριοκοσσάρα Πόντ. (Τραπ.) ἀγριοκοσσάρος ὁ, Πόντ. (Χαλδ.) ἀγριοκοσσάρον Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγριοκοσσάρο Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κοσσάρα.

Ἡ ἀγριόκοττα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀπροσίτου καὶ ἀκοινωνήτου ἀνθρώπου: Φρ. Ἀούτος ἐθαρεῖς ἀγριοκοσσάρον ἐν' (αὐτὸς νομίζεις, ὅτι εἶναι ἀγριόκοττα) Τραπ. [**]

ἀγριόκοττα ἡ, πολλαχ. ἀγριόκοττα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κόττα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὰ ἐξῆς πτηνὰ τῆς τάξεως τῶν ἀλεκτοροειδῶν (gallinaceae) 1) Τετράς βονασσία (tetras bonassia) τοῦ γένους τῶν τετραωνιδῶν (tetraonidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοκοσσάρα, ἀγριόρνιθα, ἀτταγηνάρι, λιβαδοπέρδικα, πέρδικα, φραγκολίνα. 2) Φασιανὸς ὁ Κολχικὸς (phasianus Colchicus) ἐνιαχ. 3) Ὡτίς ἢ τέτραξ (otis tetra) ἐνιαχ. Συνών. ἀγριογαλλος 2. [**]

ἀγριοκούδελλος ὁ, ἀμάρτ. ἀρκοκούελ-λος Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *ἀγριοκουδέλλα.

Ἡ σφόδρα ἀτίθασος προβατῖνα.

ἀγριοκουκῆ ἡ, πολλαχ. ἀγριουκουκῆ Θεσσ. Λέσβ. ἀρκοκουδῆ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κουκῆ.

1) Εἶδη καὶ ποικιλίαι τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ὀσπρίων τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), ὁμοιόφυλλα πρὸς τὴν κουκῆν, ἄγρια ἢ καλλιεργούμενα α) Τοῦ γένους τοῦ βίκου (vicia) κύαμος τὸ βικίον, ἡτοι βίκος ὁ ἡμερος (vicia sativa) Ζάκ. Θεσσ. Κύπρ. Συνών. βίκος. β) Τοῦ γένους τοῦ θέρμου (lupinus) θέρμος ὁ στενόφυλλος (lupinus angustifolius) Λέσβ. γ) Τοῦ γένους τοῦ ἀστραγάλου (astragalus) ἀστράγαλος ὁ Λυσιτανικὸς (astragalus Lusitanicus) Πελοπ. (Λακων.) Συνών. ἀγριολούπινας 1 γ. 2) Ἀγρόστεμμα τὸ κοινὸν (agrostemma githago) τῆς τάξεως τῶν καρνοφυλλωδῶν (sileneae), ἢ τῶν ἀρχ. ἀγρία λυχνίς (ΠΓεννάδ. 12), ἀγριόχορτον τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν με δηλητηριώδη τὰ σπέρματα Θεσσ. Θήρ. κ. ἀ. Πβ. ἀγριοκούκκι, ἀγριολούπινας. [**]

ἀγριοκούκκι τό, ἀγριοκούκκι Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀγριουκούκκι Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) ἀγριοκούκκι Ἡπ. Πελοπ. (Λακων. Μεσσ.) κ. ἀ. ἀγριουκούκκι Θεσσ. (Βελεστ. Λάρις.) ἀγριοκούκκι Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ.) ἀρκοκουδῖν Κύπρ.

